

שיבת בשיבתו

כ"א אייר תשפ"ג | גיליון 343

ויקרא - פהר - בוזקתי הפטרה:

ה' עזי ומועזי, ובנוסי

{ירמיה, ט"ז} **חזק חזק ונתחזק**

הרב אשר ביטון רב משמר הגבול - ירושלים

לרפואה שלמה אמן.

מיטלי בת עליזה
קסם לאה חיה בת אלה
טליה אסתר בת אלינור
ינון יהודא חי בן ורד רוזה
אפרים יהודא בן רייזל
כנרת בת מרים
יצחק בן פרלה
רחלי בת הניה

השבת נקרא "אם-בְּחֻקֹתַי, תֵּלְכוּ וְאֵת מִצְוֹתַי תִּשְׁמְרוּ, וְעֲשִׂיתֶם אִתְּם, וְנִתְּנָה גִשְׁמֵיכֶם, בְּעֵתָם וְנִתְּנָה הָאֶרֶץ יְבוּלָה, וְעַץ הַשָּׂדֶה יִתֵּן פְּרִיָו, וְהַשִּׁיב לָכֶם דִּישׁ אֶת בְּצִיר, וּבְצִיר יִשְׁיג אֶת זֶרַע וְאֶכְלֶתֶם לְחֻמְכֶם לְשֹׁבַע, וּישְׁבַתֶם לְבִטַח בְּאֶרְצְכֶם", התורה מבטיחה לנו, כי אם נקיים את המצוות ונלמד תורה אז נזכה לכלכלה טובה, שלום בארץ, בטחון כלכלי וחברתי. שואל הגאון הבן איש חי זצ"ל על הפסוק, מדוע נקטה התורה בלשון "תֵּלְכוּ", מה שייך לשון הליכה בקיום מצוות, ולכאורה הייתה התורה צריכה לכתוב לשון "תשמעו" או "תקיימו", ומהו לשון "תֵּלְכוּ"? שכתבה התורה: כדי להבין זאת, מביא הרב, מעשה בעיר גדולה של חכמים וסופרים, כשלמרגלות העיר היה נהר גדול ורחב ידיים, ובעיר הזאת היה שופט עריץ וגאה, שהיה גם גבוה, מלא, רחב ושמן מאוד, וישמו היה בפי כל טוביה השופט, כל מי שהיה מוזמן אליו היה כולו רועד מפחד, בידועו כי השופט הזה הינו קפדן ומחמיר גדול, והעונשים שהיה מטיל על הנאשמים הינם קשים ביותר, אא"כ שלשלו שוחד ושלמונים לכיסו הפרטי, או אז היה מקל בעונש, עד ששמו היה לשמצה בפי כל אנשי העיר, שנאתם של בני העיר אליו גברה מיום ליום והתלונות אצל הממונים עליו על תפקודו וכושר שפיטתו הלקוי, ולקייחת השוחד, הלכו והתרבו מיום ליום עד שנפתחה נגדו חקירה סמויה בלא ידיעתו, לבסוף נפלה החלטה אצל הממונים עליו, כי התלונות נכונות, ועליו לעמוד לדין, טוביה השופט שדבר השמועה על הדחתו והעמדתו לדין גונב לאוזניו, החליט ברוב גאוותו לברוח מהעיר ולא לחכות לרגע שיעצר ויובא לדין, קם השכם בבוקר, ארז מעט מחפציו ויצא לעבר הנהר לברוח מהעיר בטרם ייעצר, אך בהגיעו לשפת הנהר נעמד, כיון שלא ידע לשחות, והוא שהיה שמן ובעל בשר, ידע שמיד שיכנס למים, הוא יצלול כעופרת במים אדירים. והנה תוך כדי עמדו על שפת הנהר הגיע אחד מתושבי העיר שהיה גיבור ראה את השופט עומד ומתלבט מה לעשות, ושאל אותו האם כבוד השופט רוצה לעבור את הנהר? כן, ענה השופט אך איני יודע לשחות, חיש קל הציע האזרח לשופט כי הוא מוכן להרימו על כתפיו הרחבות ולהעבירו את הנהר, שמח טוביה השופט על ההצעה הנדיבה ומיד ישב על כתפיו של האזרח, והלה נכנס לנהר בשחייה מהירה כשהוא נושא עליו את השופט השמן בעל הבר, בדרך תוך כדי השחייה, שאל האזרח את השופט, מדוע כבודו עוזב את העיר ולא נמצא בבית המשפט כדרכו בכל יום? השופט שהיה מדוכא ממצבו, החל לספר את מה שעוללו לו וכי עומדים להדיחו בבושת פנים, ולכן החליט להקדים תרופה למכה ולברוח מהעיר, שמע זאת האזרח התמים ושאל בתדהמה רגע, כבודו כבר לא שופט בעיר? כן, ענה טוביה לדאבוני אינני שופט יותר בעיר, שמע זאת האזרח ומיד זרק את טוביה השופט לתוך מי הנהר הזורמים, ועזבו לאנחות, כשטוביה נלחם שלא לטבוע, ובכוחות נפש עצומים הגיע לשפת הנהר השני בבושת פנים כשהוא מותש ועייף, אזרחים רבים שחזו בנעשה, פנו מיד לאזרח התמים ושאלוהו, הרי את רוב הנהר הצלחת להעביר אותו ומדוע לקראת הסוף הטלת אותו למי הנהר? הרצינו פניו של האזרח ואמר לכם את האמת הרי אתם יודעים כי השופט הינו בעל משקל כבד וקשה מאוד להרימו, אך כל עוד שידעתי שהוא שופט היה לי עניין ואינטרס להשקיע בו, ולכן הסכמתי להרים אותו, ועם כל הקושי הרגשתי ששווה לי והצלחתי להרימו, אך ברגע שאמר לי שהוא כבר לא שופט, הוא נעשה לי כל כך כבד, עד שבאמת לא הצלחתי להשאיר אותו רגע אחד עלי ולא הייתה לי ברירה אלא לזרקו למים. מעשה זה מלמד אותנו יסוד גדול בחיי האדם כל מעשה שאדם עושה ויש לו עניין וחשיבות ב-מעשה זה הרי זה עובר עליו בקלות ואין הוא מרגיש קושי בעשייתו, לעומת זאת אדם שעושה דבר בקושי ובלא הרגשה של נחיצות וחשיבות העניין, הרי זה עובר עליו בקושי וקשה עליו הדבר מאוד לעשותו, לפיכך בקיום מצוות נדרש מהאדם, להכיר בחשיבות של עשיית רצון הבורא, וזהו מטרתנו בעולם לעשות נחת רוח ליוצרינו ולעשות רצון בוראנו, ואז ירגיש קל בקיום המצוות, ולכן כתבה התורה אם בחוקתי תלכו בלשון הליכה שאדם ירגיש שהוא הולך עם המצוות בקלות ולא מרגיש שזה רובץ עליו עם קושי בקיום המצוות, כיון שהוא מכיר ויודע הוא את חשיבות העניין של שמירת תרי"ג מצוות, ומרגיש שהתורה והמצוות הולכים אתו יחד, טוב לו איתם, וחש הוא שספר חוקים זה שהקדוש ברוך הוא נתן לנו הם רק לטובתנו, כמו שנאמר "ובחרת בחיים". ואז נזכה לברכות שנאמרו בפרשת השבוע. אמן. **שבת שלום ומבורך. חזק חזק ונתחזק.**

זמני כניסת ויציאת השבת

רבינו	צאת שבת	כניסת שבת	
תם	20:07	18:51	ירושלים
20:44	20:09	19:08	תל אביב
20:42	20:10	19:02	חיפה
20:45	20:07	19:08	באר שבע
20:43	20:02	18:53	אילת
20:36			

היכוננו היכוננו!

ליום עיון ומסורת
הכנסת ספר תורה
לרגל חג השבועות
שיתקיים אי"ה
ביום שני ב' סיון
22.05.2023
בבסיס יהודאי ירושלים
בהשתתפות רבנים ומרצים
ברוכים תהיו.

פתגם השבוע

" בוא וראה כמה חביבים ישראל לפני הקב"ה.
שבכל מקום שגלו שכינה עימהו "
{ רבי שמעון בר יוחאי }

לזרע של קיימא. אמן.

שלמה בן יונה
חנה בת יעל
אליהו בן מרים
מרגלית בת חנה

" אור החיים הקדוש "

" ארץ ישראל "

ארץ ישראל שייכת לנו, רק אם נשמור תורה ומצוות.

וַיְדַבֵּר ה' אֶל מֹשֶׁה בְּהַר סִינַי לֵאמֹר, דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם כִּי תִבְאוּ אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר אָנֹכִי נֹתֵן לָכֶם וְשָׁבַתָּה הָאָרֶץ שִׁבְתָּ לָּהּ: {פרק כ"ה.}

רבינו האור החיים הקדוש: מביא את שאלת חכמינו המובאת גם בפירוש רש"י, 'מה ענין שמיטה אצל הר סיני, כלומר: מדוע הוזכר דווקא במצוות שמיטה שה' דיבר אל משה בהר סיני, והלא כל התורה ניתנה בהר סיני, ומדוע הודגש העניין דווקא במצוות שמיטה, שנראה שיש לעניין קשר מיוחד למצוות שביתת הארץ.

ומתוך רבינו הקדוש, וזה לשון קודשו: 'ואולי כי לצד שהזכיר מתנת הארץ דכתיב 'אשר אני נותן' דקדק לומר 'בהר סיני', לומר כי מחמת 'הר סיני' פירוש מה שקיבלו בו, היא שנגמרה המתנה, שעל מנת תורה, נתן ה' את הארץ, עכ"ל. כלומר: דווקא במצוות שמיטה, שמוזכר בה גם נתינת ארץ ישראל לעם ישראל, הוזכר העניין של הר סיני, לומר לנו זה תלוי בזה, שרק אם נשמור על התורה שניתנה בסיני, יהיה לנו את ארץ ישראל.

ובהמשך הפרשה נאמר 'אני ה' אלהיכם אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים לתת לכם את ארץ כנען להיות לכם לאלקים, ושואל רבינו הקדוש מהו הכוונה שחזר לומר 'להיות לכם לאלקים', והרי כבר נאמר בתחילת הפסוק 'אני ה' אלקיכם'??

ומתוך רבינו הקדוש שנתכוון לומר, שתכלית נתינת ארץ ישראל 'להיות לכם לאלקים' ולא בשביל תאוות גשמיות. וזה לשון קודשו: 'ואומרו אני ה', פירוש והגם שאני אומר לכם להוציא אתכם מארץ מצרים לתת לכם את ארץ כנען, לא לאכול מטובה ולשבוע מפריה הוא התכלית, אלא 'להיות לכם לאלהים' הוא עיקר הארץ, ואמרו זיכרונם בברכה בתורת כהנים וזה לשונם כל היושב בארץ ישראל מקבל עליו עול מלכות שמים'. עד כאן לשון קודשו.

הבית השלם

הרב שמעון שמש שליט"א – יועץ זוגי וחינוכי: 052-7162999

לכבוד הרב שלום

הילד שלנו בן העשר לא שומע בקולנו וגם אל עושה שיעורים בזמן. בפרט כאשר מבקשים ממנו לסדר את החדר וכדומה? הסברנו לו מה עלול להפסיד, ומה יהיו תוצאות מעשיו. אבל הוא לא תצמיד עושה מה שצריך לעשות.

האם יש פתרון?

תשובה:

כדי לגרום לילד לעשות משהו, צריך לגעת במיתרי הרצון שלו ולפרוט עליהם. האדם מופעל על ידי המוטיבציה, ואם אין לו את רצון פנימי, שום אילוץ לא יעזור. כדי להסביר זאת יותר, עלינו להדגיש שגם אדם בן חמשים הוא ילד כנ"ל... וכמו שאדם מבוגר בלי מוטיבציה לא יעשה כלום, כך גם הילד הקטן. ויותר מזה, למבוגר לפעמים יש הבנה ברורה שאם לא יציית לתמרור זה או לחוק אחר עלול לקבל דו"ח מכובד הביתה, וזה מאלץ אותו גם ללא רצון פנימי לציית. אבל לילד הקטן אין את האבחנה הזו. כך שהכדור חוזר למגרש הרצון. **בואו נהיה מעשיים:** בואו "נפעיל אותו" לעשות מה שצריך לעשות. **ראשית כל כדאי מאוד להגדיר בבירור מה עליו לעשות,** כלומר לא הוראה כוללת "לסדר את החדר". או "לעשות שיעורי בית". אלא לפרט לו לפרטי פרטים, כמו: "שים את הנעליים שלך במגירה ואת הסדין לפרוס על המיטה". "קח מטאטא ואת כל הפסולת מעל הרצפה תטאטא בצד, אחר כך תרים בעזרת כף-אשפה ותזרוק לפח". **דבר נוסף, נגדיר לו כל זאת בנועם ולא בהוראות נוקשות.** וזה יהיה אפקטיבי הרבה יותר אם נאמר לו שמחכה לו הפתעה טובה אחרי שהכל יהיה מסודר. ואם מדי פעם ניגש אליו בעידוד ומחמאה "כל הכבוד", "איזה יפה", "עכשיו רואים סדר" וכדומה, נזרים לו יותר ויותר מוטיבציה. אם מלכתחילה אנחנו יודעים שלא יהיה מוכן לעשות שלשה דברים, נקטין לו את המשימה: "תסדר את הנעליים שלך במגירה ובוא אלי לקבל נשיקה". "תטאטא את החדר ותקרא לי לאסוף אותה אל הפח". **שלב הכי חשוב הוא "אחרי".** כלומר לאחר כל פעולה גדולה או קטנה, לפרגן לו ולהודות. לא לקבל את העניין כ"מובן מאליו". העידוד יגרום שלהבא תהיה לו יותר רצון לעשות יותר דברים. ואם מידי פעם נזכיר לו את מה שהספיק בתקופה אחרונה, נגדיל בכך את היכולות שלו בעינינו. **בהצלחה רבה**

לעילוי נשמת מורי ורבי
מרן ראש הישיבה חכם
שלום הכהן בן מלכה
תפחה זצוק"ל זי"ע. אמן.

הלכות - ילקוט יוסף מקומות החייבים במזוזה

מרפסות וגזוזטראות שאינן מקורות ואין להם כניסה אלא דרך הדירה, אם אין בהם ד' אמות אורך על ד' אמות רוחב, אינם צריכים מזוזה מן הדין. ומכל שכן כשאין המרפסת מקורה בתקרה. ואפילו אם המרפסת ארוכה הרבה שבצירוף האורך והרוחב יש בה כדי לרבע ד' אמות על ד' אמות, אין צריך לקבוע בה מזוזה. ומכל מקום המחמיר לקבוע מזוזה בלי ברכה תבא עליו ברכה. ויקבע המזוזה מימין הכניסה מן הדירה אל המרפסת, ולא להיפך. אולם מרפסת שבקומת קרקע שנכנס מהרחוב לבית דרך המרפסת, יקבענה מצד ימין כניסתו מן המרפסת לבית.

בית שאין לו תקרה, פטור מן המזוזה, ואם היה מקצתו מקורה, ומקצתו אינו מקורה, אם היה הקירוי כנגד הפתח, וגם יש בתקרה ארבע אמות על ארבע אמות, חייב במזוזה.

אם היה בית עם תקרה וקבעו בו מזוזה כדת, ואחר כך הסירו את התקרה לאיזה צורך, והחזירוה אחר כך, אין צורך להסיר המזוזה ולקבועה מחדש. ואף על פי שיש אומרים שאם אינו מסירה, הוי בכלל תעשה ולא מן העשוי, כיון שבשעה שהסירו את התקרה, נפטר הבית מן המזוזה, ונמצא שהמזוזה הייתה קבועה בבית בשעה שהיה פטור, וכשחזר ונתחייב, הוי בכלל תעשה ולא מן העשוי, ולכן צריך להסירה ולקבועה מחדש. מכל מקום כמה מן הראשונים כתבו שכל שמתחלה נקבעה בהכשר, בשעה שהבית היה חייב במזוזה, שוב אין לפסול אותה משום תעשה ולא מן העשוי. והם תנאי דמסייעי ליה להגאון בעל ארבעה טורי אבן (סי' יד), שפסק להכשיר בכהאי גוונא, ושפיר יש לסמוך עליהם.

זה שאמרנו שצריך שיהיה הקירוי סמוך לפתח, מכל מקום אם אין הקירוי רחוק שיעור שלשה טפחים מצד הפתח, הבית חייב במזוזה, שהלכה רווחת שכל פחות משלשה טפחים כלבוד דמי. ומכל מקום צריך שהקירוי יהיה בו שיעור ארבע אמות על ארבע אמות, ואין לצרף לשיעור זה החלק שאינו מקורה.

חנויות שבשווקים, אם הם חנויות שעושים רק ביום השוק לימי היריד, ואחר כך מפרקים אותם, פטורים ממזוזה. אבל חנויות קבועים, חייבים במזוזה. ומעיקר הדין חייבים לקבוע שם מזוזה בברכה, אך הבא לקבוע שם מזוזה בלי ברכה, יש לו על מי שיסמוך שלא לברך. או שיקבעו מזוזה אחת בביתם עם ברכה, וילכו מיד לקבוע מזוזה בחנות.

וכן בבתי חרושת שהפועלים עובדים שם, אבל אין ישנים שם, ואין המקום עשוי לדירה, וכן משרדים ובנקים, חייבים לקבוע שם מזוזה. ואפשר אף לברך על קביעת מזוזה זו, והבא לקבוע מזוזה במשרד בלי ברכה, וכמו שכתב בבן איש חי, יש לו על מה שיסמוך.

בתי ספר שלומדים שם, אף שאין המקום עשוי לדירה ושינה, יש לקבוע בהם מזוזה. והבא לקבוע שם מזוזה בלא ברכה, יש לו על מי שיסמוך.

וכן הדין במשרדים, קופת חולים, וכדומה, אף שאין בהם בית דירה, חייבים במזוזה. והבא לקבוע שם מזוזה בלא ברכה, יש לו על מי שיסמוך.

חדרי בתי החולים שיש שם חולים העושים צרכיהם בכלי, חייבים להניח בפתחיהם מזוזה. ויתן המזוזה בתוך נרתיק כשהיא בניילון.

מזוזה הקבועה בפתח שער הבית, בפנים הבית, והדלת מבחוץ, אף על פי שאיש ואשתו ישנים שם, ומשמשים מטותיהם, אין צריך לכסות המזוזה בכלי תוך כלי, אלא טוב לכסותה בכיסוי בעלמא, שכיון שהמזוזה היא למעלה מעשרה טפחים, הרי היא כמו ברשות אחרת, וכמו שכתב מרן הבית יוסף בשם הסמ"ג. וכן המנהג.

חדר שמשמשים בו לכביסה בלבד יניח בו מזוזה בלי ברכה, ויכסנה בעור או בניילון וכיוצא.

בית כסא ובית מרחץ ומקווה פטורים ממזוזה, לפי שאינם עשויים לדירת כבוד, ונאמר וכתבתם על מזוזת "ביתך", מה בית העשוי לכבוד, יצאו בית הכיסא ומרחץ שאינן של כבוד. וכל דירה שאינה של כבוד פטורה ממזוזה, כגון חדר אמבטיה שבתוך הדירה, הואיל ואינו דירה של כבוד, שעומדים שם ערומים להתרחץ, לכן פטור מן המזוזה. ובמקום שלפעמים נמצא טינוף, כגון חדר שנמצאים בו תינוקות קטנים, יש לכסות המזוזה אבל במקום טהרה טוב שהמזוזה תהיה נראית. וחדר החיצון של בית המרחץ חייב במזוזה בלי ברכה, שאין הברכות מעכבות.

הדבר פשוט שאם רוצים להפוך את בית המרחץ לבית דירה, ועוקרים את ספסלי ורהיטי בית המרחץ, ומסיידים אותו, ופותחים בו חלונות, ומרצפים אותו במרצפות המתאימות לבית דירה, חייבים לקבוע בו מזוזה.

בבית הכיסא ובית המרחץ שפטורים ממזוזה, אין להחמיר ולקבוע שם מזוזה, אף אם מכסה את המזוזה בכמה כיסויים.

הגאון הרב מאיר ברנדסדורפר זצוק"ל

הרב שמואל הלוי וואזנר, והרב יששכר דב גולדשטיין ראש כולל שומרי החומות. רבו המובהק היה הרב אברהם הערש כהן. התכתב רבות עם הרב שלמה זלמן אוירבך. במקביל לתפקידו כרב קהילת תולדות אברהם יצחק נהג להגיע לאדמו"ר מאמשינוב אותו החשיב לרבו. בניסן תשכ"ז התמנה עם רעו הרב הלברשטאם כרבה של שכונת בתי אונגרין מטעם העדה החרדית. באותה השנה מינה אותו רבו האדמו"ר רבי אברהם יצחק קאהן, כרב בית המדרש של חסידות תולדות אהרן, תפקיד שבו שימש עד שנת תשנ"ז. בשנת תשל"ב התמנה עלי ידי הרב יצחק יעקב וייס, אז ראב"ד העדה החרדית, כפוסק של מערכת השחיטה של בד"ץ העדה. אחת התקנות שתיקן בתפקידו זה הייתה בדיקת הריאות וצומת הגידים בכל עוף שנשחט. בכ" באלול ה'תשנ"ו, במהלך הלווייתו של גאב"ד העדה החרדית הרב משה אריה פריינד, הוכתר עם הרב משה הלברשטאם כחבר בבד"ץ של העדה. הוא יזם לראשונה שחיטת בקר בחו"ל על ידי העדה, שהקפידה עד אז לשחוט רק בתחומי ארץ ישראל ולא שיווקה בשר קפוא. משחטת "גלאט עוף" הוקמה לפי דרישותיו. עם פטירת הרב אברהם יצחק קאהן, נמנה הרב ברנדסדורפר עם תומכי בנו הבכור, הרב שמואל יעקב קאהן, והוא אשר הכתירו בפועל כאדמו"ר של חסידות תולדות אברהם יצחק. לאחר הקמת הקהילה מונה הרב ברנדסדורפר כרבה. שימש גם כמוהל וערך בריתות מילה כמעט מדי יום. חיבר את ספר השאלות ותשובות "קנה בשם" (ראשי התיבות של שמו; מאיר בן שלמה), שבו דיונים הלכתיים בארבעת חלקי השולחן ערוך. הסמיך להוראה עשרות תלמידים המשמשים ברבנות בישראל ובעולם. הרב ברנדסדורפר שמר על קשרים עם גופים ואישים המזוהים עם הציונות הדתית. הוא נודע בהתמחותו בנושאי רפואה והלכה, במיוחד בתחומי הגינקולוגיה. שימש כאחד מהרבנים המשיבים של מכון פוע"ה, ורופאים המתמחים בתחום זה עמדו עמו בקשר. כמו כן נחשב כאוטוריטה בדיני עירובין ומקוואות. על אף התנגדותו האידאולוגית להתנחלויות, לא נמנע מלהגיע להתנחלויות ביש"ע לצורך הקמת מקווה או עירוב. הרב ברנדסדורפר נפטר בכ" באייר ה'תשס"ט (2009) והובא למנוחות למחרת בבית הקברות בהר הזיתים. עמו נקברו כ-10,000 עורלות שהוא מל. לאחר פטירתו קראה עיריית בית שמש לשכונת חפציבה וסביבותיה את השם שכונת "קנה בושם" לזכרו. כשנתיים לאחר פטירתו פתח בנו הרב משה בשכונת בית ישראל בית הוראה על פי פסקיו, "היכל הוראה".

הרב מאיר ברנדסדורפר נולד בכ"ה באלול ה'תרצ"ד נפטר בכ" באייר ה'תשס"ט, היה דיין, פוסק ומוהל, רב קהילת "תולדות אברהם יצחק" וחבר הבד"ץ של העדה החרדית. הרב נולד באנטוורפן שבבלגיה לרבי שלמה ולפרומט בתו של הרב ישכר שלמה טייכטל, בעל "שו"ת משנה שכיר" ו"אם הבנים שמחה". עם כיבוש בלגיה על ידי גרמניה הנאצית, באייר ה'ת"ש, ברח משפחתו לצרפת. בעת הגעתם לפריז הוברר כי מאיר לקה בשחפת. הוא נשלח למרכז רפואי בשווייץ שהתמחה בטיפול במחלה, שם שהה תשעה חודשים ולאחר מכן חזר למשפחתו בצרפת. בשנת ה'תש"ה עלה לישראל עם הוריו, ששוכנו בתחילה במחנה המעצר בעתלית. משם עברה המשפחה לקיבוץ חפץ חיים. בשנת ה'תש"ו עברה המשפחה לשכונת בתי אונגרין שבירושלים, שם התקרב אביו לרבי אהרן ראטה. הרב ראטה קירב גם את מאיר הצעיר, עם פטירתו של רבי אהרן והתפלגותה של חבורת שומרי אמונים, הצטרף אביו לחסידות תולדות אהרן. מסופר עליו כילד בן 11, בעל פאות מסולסלות, נשלח על-ידי אמו לרכוש תרופה בבית-המרקחת בשכונת מאה שערים. שבועות אחדים קודם לכן עלתה משפחתו ארצה מבלגיה, מאימת הכורת שעלה על ערי היהודים באירופה. הילד המתין בסבלנות בתורו. לפתע נכנס אדם מבוגר לבית-המרקחת. הוא הביט סביבו, ראה את הילד בעל הפאות, ולא חלם כי הוא מבין שפה אחרת מלבד יידיש. או-אז הוא הפטיר בצרפתית לידידו הרוקח: "יש לי סוד להגיד לך. אבל היות ואיני רוצה שישמעו, אני אומר לך את זה בצרפתית..." הוא ביקש לפצוח בסודו, אבל הילד קטע את שטף דיבורו. "רק רגע", אמר בתמימות. "שלא תהיה כאן גניבת דעת, עלי לומר לך שאני מבין צרפתית..." הרוקח יצא מכליו מהתפעלות ממידותיו של הילד וביקש את שמו. "מאיר ברנדסדורפר", אמר הילד. הרוקח ההמום לא התמהמה וטלפן לאמו של הילד, לתת לה אור של נחת מהבן-יקיר שלה. לאחר גיל בר מצווה החל ללמוד בישיבת בית יוסף צבי דושינסקיא. כחברותא שימש לו הרב משה הלברשטאם, עמו נסמך להוראה בשנת ה'תש"ך על ידי הרב פנחס אפשטיין, ראב"ד "העדה החרדית". לאחר מכן למדו השניים בצוותא בישיבת בית אברהם של חסידות סלונים. נישא לברכה בת הרב שמעון דב קרישבסקי, מזכיר בית היתומים דיסקין ומזכירו של ד"ר משה וולך. לאחר נישואיו למד בישיבת מיר, בחבורה של הרב משה יהושע לנדא והרב מנדל אטיק, ובהמשך בכולל תרביצ"א של חסידות דושינסקיא, שבו השלים את לימודי הרבנות והדיינות. רבותיו בפסיקת הלכה, שאף סמכוהו להוראה, היו הרב משה אריה פריינד,

ניתן לקבל את העלון במייל. נא לשלוח בקשה למייל: Asher7171@walla.com

הצעות והארות יתקבלו בשמחה.